

Møte torsdag den 25. mai kl. 13.30

President: J o r u n n R i n g s t a d

D a g s o r d e n (nr. 30):

1. Innstilling fra justiskomiteen om lov om endringer i utlendingsloven (Innst. O. nr. 66 (1999-2000), jf. Ot.prp. nr. 31 (1999-2000))
2. Innstilling fra energi- og miljøkomiteen om lov om endringer i lov 26. juni 1998 nr. 47 om fritids- og småbåter (regler for bruk av vannscootere og liknende) (Innst. O. nr. 61 (1999-2000), jf. Ot.prp. nr. 38 (1998-1999))
3. Referat

Statsråd Hanne Harlem la fram 2 kgl. proposisjonar (sjå under Referat).

S a k n r . 1

Innstilling fra justiskomiteen om lov om endringer i utlendingsloven (Innst. O. nr. 66 (1999-2000), jf. Ot.prp. nr. 31 (1999-2000))

Finn Kristian Marthinsen (KrF): På vegne av saksordfører Åse Wisløff Nilssen vil jeg i mitt innlegg ta en gjennomgang av hovedpunktene i Ot.prp. nr. 31 om endringer i utlendingsloven.

Denne loven og forskriftene bør være under kontinuerlig evaluering for å nå målet om at regelverket skal være så oppdatert og hensiktsmessig som mulig.

At Bondevik-regjeringen besluttet å overføre ansvaret for utlendingsforvaltningen til Kommunal- og regionaldepartementet, tar komiteen til etterretning. Det er etter komiteens mening mer hensiktsmessig å samle utlendingssaker i ett departement, og vi tar til etterretning at etableringen av Utlendingsnemnda blir forsinket, men at den kommer i gang fra 1. januar 2001.

Noen av endringene i utlendingsloven skyldes oppdatering for å få riktig departementstilhørighet.

Justisdepartementet har i proposisjonen gitt tilbakemelding om arbeidet med å redusere dobbelt statsborgerskap. Saken ble drøftet i forbindelse med Innst. S. nr. 109 for 1998-99 og behandlet i Stortinget 13. april 1999. Det dreier seg om at de som får innvilget norsk statsborgerskap, ikke vil bli løst fra sitt tidligere statsborgerskap hvis de ikke selv ønsker det. Komiteen og departementet ønsket å endre på dette, men det har vist seg at reglene som ble utarbeidet, ikke har fungert i praksis. Departementet har satt i gang arbeid for å vurdere alternative løsninger, og det foregår et samarbeid med de øvrige nordiske land som har den samme problemstillingen.

I § 17 støtter komiteens flertall forslaget om at asylsøkere i arbeidsfør alder spørres om de ønsker midlertidig arbeidstillatelse. Det er viktig å gi mulighet til å komme i arbeid. Videre vil det lette prosessen at Utlendingsdirektoratet i forbindelse med intervjuet både klarlegger om vilkårene er oppfylt og gir den midlertidige tillatelsen.

Dette er det eneste punktet der komiteen er delt, og Fremskrittspartiet og Høyre vil eventuelt selv framføre sine synspunkter.

Komiteen er imidlertid samlet i sin enighet om å videreføre bestemmelsen om at asylsøkere med et endelig avslag som ikke iverksettes, kan få midlertidig tillatelse etter anmodning. Komiteen vil presisere at tillatelsen kun skal gjelde inntil avslaget iverksettes. For begge grupper skal det kunne fastsettes nærmere regler ved forskrift.

Vedtaksmyndighet skal fortsatt være Utlendingsdirektoratet, men det foreslås en ny bestemmelse om at direktoratet kan gi politiet myndighet til å gi tillatelse.

Endringene i § 21 er i henhold til passloven, da alle barn nå må ha eget pass, og det gjelder også for reisebevis og utlendingspass. Innvilgelsesmyndigheten legges til politiet ved slik søknad for barn under 16 år.

Paragraf 39 gjelder iverksetting av vedtak i andre saker enn asylsaker og saker om vern mot forfølgelse. Endringene går på at nordiske borgere eksplisitt nevnes i bestemmelsen for at de ikke skal stille dårligere enn andre utlendinger, og bestemmelsen anvendes i praksis også for dem når de har hatt opphold i riket i mer enn tre måneder. Det handler med andre ord om litt opprydding.

I § 48 er det endringer for å omfatte alle grupper som skal behandles på samme måte. Det gjelder utlendinger tilknyttet diplomatiske eller lønte konsulære representasjoner i riket, deres ektefeller – og så kommer en tilføyelse: «eller samboere».

Kongen bestemmer hvilke av lovens regler som gjelder, og kan gi særlig forskrift for denne gruppen. Det samme gjelder ansatte i mellomstatlige organisasjoner og personlig ansatte hos utenlandske representanter. Og her kommer tilføyelsen: «oppdragstakere for mellomstatlige organisasjoner eller konvensjonsorganer».

Norge har ratifisert flere folkerettslig bindende avtaler som innebærer at det må gjøres unntak fra de generelle reglene i utlendingsverket for personer som omfattes av avtalen. Det kan i framtiden bli aktuelt å inngå flere slike avtaler, derfor er det mest hensiktsmessig å få inn en bestemmelse nå. Det blir altså et nytt tredje ledd som vil lyde:

«For utlendinger som skal ha opphold i riket i forbindelse med gjennomføring av en avtale om mellomstatlig samarbeid som Norge er bundet av, gjelder bestemmelsene om innreisekontroll, pass, visum, oppholdstillatelse og arbeidstillatelse med de unntak som følger av avtalen.»

Jeg ser det naturlig at denne salens medlemmer vil stemme for komiteens innstilling.

Jan Simonsen (Frp): Bare en kort forklaring på hvorfor Fremskrittspartiets medlemmer anbefales å stemme mot § 17 siste ledd.

Etter at man fra denne paragrafen har tatt ut ordene «etter anmodning», vil det innebære at det blir en større automatikk enn tidligere i å tilby asylsøkere arbeid straks de kommer til landet. Vi vet at det bare er en svært liten del av asylsøkerne som er reelle flyktninger, og jeg er betenkt over å ha en ordning hvor en person, eksempelvis

fra Romania, kan komme til Norge, utgi seg uriktig for å være flyktning og dermed bli belønnet med arbeidstillatelse i en viss periode, mens en hederlig person fra nøyaktig samme land som søker om visum og tillatelse til å komme til Norge for å arbeide på helt ordinær måte, vil få avslag på sin søknad. På denne måten belønner man jo personer som lyver, på bekostning av – og diskriminerer – personer som er hederlige. Dette blir på en måte å stimulere til juks. Vi innfører et system hvor den enkleste måten å få midlertidig arbeidstillatelse på i noen måneder i Norge, er å komme hit og si at man er asylsøker. På den annen side er det klart at asylsøkerne ikke kan gå uvirksomme over lang tid og bli betalt av norske skattebetalere. Så i de tilfellene hvor det tar uforholdsmessig lang tid å få ferdig saken og få den ut av verden og ta stilling til asylsøknaden, må det likevel kunne være mulig å gi arbeidstillatelse til en asylsøker.

Karin Andersen (SV): SV slutter seg til innstillingen fra komiteen, men jeg har behov for en kommentar til noe av det som også representanten fra Fremskrittspartiet var oppe her og tok opp.

I innstillingen refereres det til at noen høringsinstanser mener at det i lovtteksten som går på innvilging av arbeidstillatelse, burde stått «skal» og ikke «kan». SV er enig i den intensjonen, men oppfatter det slik at sånn som lovtteksten er nå, betyr det i prinsippet at man skal få arbeidstillatelse, altså at man skal etterspørres, og at det i så fall må være grunner til at man ikke får det. Jeg ber om justisministerens avklaring på hvordan denne bestemmelsen faktisk skal forstås.

Det har vært viktig i debatten som kommunalkomiteen har ført, hvordan vi skal sikre at flere av asylsøkerne kommer raskt i aktivitet og ikke blir gående uvirksomme og får ødelagt den kompetansen de har, men tvert imot kan bygge seg opp og få økt kompetanse enten de nå skal bli i landet eller de skal reise ut. Derfor er det viktig at denne bestemmelsen blir en aktiv bestemmelse som blir brukt, og at det i prinsippet blir slik at folk faktisk skal få arbeidstillatelse. Det tror vi er det beste både for den det gjelder, og ikke minst for samfunnet, fordi man da også får nytte godt av denne arbeidskraften.

Til de betenkelighetene som representanten fra Fremskrittspartiet var oppe her og gav uttrykk for i stad, om at her skulle noen få en fordel framfor andre, vil jeg si: Hvis man synes det er et problem at vi er for restriktive når det gjelder økt arbeidsinnvandring fra andre land der man ønsker arbeid og kanskje også mulig bosetting i Norge, har det vært fremmet flere forslag om det både fra SV og fra SV og Høyre sammen, som hadde tatt tak i det forholdet som representanten fra Fremskrittspartiet peker på, og det hadde vært en mer aktiv og positiv innfallsvinkel enn å problematisere at folk som sitter på asylmottak i uker, måneder og år, faktisk nå får mulighet til og blir i stand til både å forsørge seg selv og å bidra til verdiskapingen i samfunnet. Det tror jeg alle egentlig mener er det beste. Det blir litt vanskelig å forstå den innvendingen ut fra den begrunnelsen, for jeg oppfatter det slik at også Fremskrittspartiet ser det positive i at man ikke sit-

ter uvirksom i månedsvis, men tvert imot får muligheten til arbeid. Så hvis det hadde vært mulig for justisministeren å klargjøre at denne bestemmelsen faktisk er en aktiv bestemmelse som i prinsippet er ment å gi alle som ønsker det, arbeidstillatelse, hadde jeg vært veldig glad for det.

Statsråd Hanne Harlem: Jeg bad om ordet for å orientere om noe annet enn de konkrete endringene som er foreslått, og som nå har fått tilslutning, men det ble reist et spørsmål direkte til meg om arbeidstillatelse for asylsøkere. Meningen med bestemmelsen er jo å legge til rette for at de skal kunne få arbeidstillatelse.

Da vil jeg gjerne få gå tilbake til det jeg bad om ordet til, for jeg ønsket å benytte anledningen til å gi enkelte opplysninger i tilknytning til informasjon som er gitt i odelstingsproposisjonen om tidspunktet for etablering av klagenemnd i utlendingssaker. I proposisjonen orienteres det om at tidspunktet for etableringen av Utlendingnemnda blir 1. januar 2001 i stedet for 1. november 2000, som tidligere var meddelt Stortinget. Begrunnelsen for utsettelsen var at Justisdepartementets ansvar for utlendingsforvaltningen skulle overføres til Kommunal- og regionaldepartementet 1. januar 2001. Den sittende regjering er imidlertid kommet til at det overordnede faglige ansvaret for asyl-, innvandrings- og integreringspolitikken bør samles i Kommunal- og regionaldepartementet så snart som mulig. Dette er planlagt å skulle skje ved at det fremmes en kgl. resolusjon om at kommunal- og regionalministeren overtar bestyrelsen av saker etter utlendings- og statsborgerskapslovgivningen fra en fastsatt dato i nær fremtid. Utlendingsavdelingen i Justisdepartementet vil bestå administrativt som egen avdeling i Justisdepartementet også etter denne datoen og frem til 1. januar 2001, da budsjettansvaret for området overføres fra Justisdepartementet til Kommunal- og regionaldepartementet.

Presidenten: Fleire har ikkje bede om ordet til sak nr. 1. (Votering, sjå side 448)

S a k n r . 2

Innstilling fra energi- og miljøkomiteen om lov om endringer i lov 26. juni 1998 nr. 47 om fritids- og småbåter (regler for bruk av vannscootere og liknende) (Innst. O. nr. 61 (1999-2000), jf. Ot.prp. nr. 38 (1998-1999))

Jan Tore Sanner (H) (ordfører for saken): Proposisjonen om regler for bruk av vannscootere og liknende er i utgangspunktet en ganske smal sak. Den reiser imidlertid mange spørsmål, og den går rett inn i det som kan være en konflikt mellom natur- og miljøinteresser og ønsket om rekreasjon, nytte og bruk av vann og sjø.

Det er ingen uenighet om at støy og stor fart kan komme i konflikt med andre interesser. Spørsmålet er imidlertid hvor langt staten skal gå i bruk av regler og forbud for å dempe eller unngå konflikt. Det er på dette punkt uenigheten går i innstillingen. Arbeiderpartiet, sentrum

og SV støtter proposisjonens forslag om at det skal innføres et generelt forbud mot bruk av vannscooter, men med mulighet for dispensasjon. Høyre går imot forbud, men inn for større adgang for lokale reguleringer, mens Fremskrittspartiet ikke ønsker noen endring av dagens praksis eller regler. Jeg regner med at de andre partiene etter behov vil redegjøre for sine standpunkter.

Når Høyre går imot et generelt forbud mot vannscooter, er det av følgende grunner:

For det første kan støy ved bruk av hurtiggående småbåter være et like stort problem som støy ved bruk av vannscooter. Det er derfor problematisk å ta ut ett fremkomstmiddel og forby dette.

For det andre er det store forskjeller fra kommune til kommune langs kysten og også mellom innsjøer. Det som kan være et problem ett sted, kan være helt uproblematisk andre steder. Det tas det ikke høyde for ved innføring av et generelt forbud. Høyre er også i denne saken tilhenger av det lokale selvstyret, og har tillit til at lokale politikere etter behov innfører nødvendige reguleringer.

For det tredje medfører et generelt forbud også vanskelige avgrensninger. Det som åpenbart anses som en vannscooter i dag, trenger ikke like åpenbart være en vannscooter i morgen. Vi vet hvor raskt teknologien går på dette området og også hvor kjapt selskapene vil omstille disse til ikke lenger å se ut som vannscootere, men som noe annet, selv om de kanskje allikevel er det.

For det fjerde er vi av den oppfatning at motorsport også kan være en god fritidsaktivitet. Vi er opptatt av å legge forholdene til rette både for reiseliv og turisme, og det mener vi ikke er tilstrekkelig ivare tatt gjennom et generelt forbud.

Dagens lovgivning gjennom friluftsløven, plan- og bygningsloven og havneløven åpner for restriksjoner for bruk av vannscooter. Det er allerede i dag i flere kommuner gjennomført restriksjoner eller forbud mot bruk av slike. Høyre mener allikevel det er ønskelig med én generell bestemmelse som gjennom forskrift gir kommunene mulighet til å forby bruk av vannscooter i hele eller deler av kommunen når det truer natur- og miljøkvaliteter. Det er årsaken til at Høyre fremsetter et eget forslag, som jeg tillater meg å ta opp.

Presidenten: Representanten Jan Tore Sanner har teke opp det forslaget han refererte til.

Gunnar Kvassheim (V): Ved å gå inn for et generelt forbud mot vannscootere og andre liknende farkoster ønsker Venstre og flertallet i komiteen å vise en føre var- holdning.

Selv om bruken av vannscootere foreløpig ikke er så omfattende i vårt land, er antallet økende, og stadig flere mennesker plages av støy fra disse. Vannscootere brukes av private til lystkjøring og sport, men bruken er lite miljøvennlig og til stor sjenanse for omgivelsene. Siden disse farkostene kan brukes i grunne farvann, vil bruken lett kunne påvirke både dyre- og planteliv. Stor fart kan innebære at bruk av vannscooter kan bli en ulykkesrisiko for

badende og for andre sjøfarende. Dette viser erfaringene fra USA, der disse farkostene er mer vanlige. Det er stor risiko for alvorlige ulykker i forbindelse med denne sporten.

Det viser seg òg at Miljøverndepartementet har fått mange henvendelser om de nye farkostene de senere årene. Det er spesielt støy knyttet til fritidsaktiviteter og naturbruk som er et økende problem. At det vedtas nye regler for å få strengere regulering av bruk av vannscooter, er viktig for problemet får utvikle seg og blir for omfattende.

Det er òg verdt å merke seg at et stort flertall av høringsinstansene har gitt generell støtte til departementets forslag. Dette tilsier at både kommuner og andre offentlige instanser er oppmerksomme på problemene som fri ferdsel med disse farkostene medfører.

At kommunene ved forskrift kan gjøre helt eller delvis unntak fra forbudet på avgrensede områder, mener Venstre ivaretar turist- og reiselivsnæringens interesser på en tilfredsstillende måte, og vannsporten som fritidsaktivitet kan bli ivare tatt.

Torny Pedersen (A): Dette forslaget om endring i lov om fritids- og småbåter for bruk av vannscooter og liknende initierte faktisk Thorbjørn Berntsen sin tid som miljøvernminister. Tiden har gått, og utviklingen med denne farkosten har fram til i dag gjort det enda mer aktuelt å få dette inn i et lovverk.

Med det presset som brukerinteressene øver mot kommunene, mener et flertall i komiteen det er viktig å få stadfestet et generelt forbud, men at kommunene allikevel kan gi dispensasjoner for nærmere avgrensede områder der bruken ikke medfører ulemper for allmennheten. Flertallet i komiteen tar her i bruk føre var-prinsippet for om mulig å motvirke et økende miljøproblem i enkelte deler av landet.

Bruk av vannscooter skaper store støyproblemer og er til stor sjenanse for badende, hytteeiere og fastboende, men også for fugle- og plantelivet i strandsonen. Nå skal det samtidig sies at med det økende antall hurtiggående småbåter burde man kanskje se på om det er nødvendig med støyrestriksjoner også for disse. Vannscooterkjøring har liten nytteverdi og anses som forlystelseskjøring av de aller fleste.

Bruken er økende, og dette er en sport for de unge. De går sammen og leier en vannscooter for 1 000–1 500 kr pr. dag og kjører hele dagen. Dette skjer særlig på varme, fine sommerdager når andre bare vil slappe av og nyte godvær og norsk natur i mest mulig stillhet.

Vannscooterutleie er faktisk i dag blitt en næring enkelte steder. Det jeg kan forsvare, er at denne sporten fanger opp en del ungdommer som søker etter fart og spenning, og da er det viktig at det kan gis dispensasjoner som ivaretar vannsport som fritidsaktivitet, og som ivaretar turist- og reiselivsnæringen.

Høyre vil speilvende lovforslaget og åpne helt for vannscooterkjøring mot at kommunene ved forskrift kan forby bruk av vannscooter. Dette er nesten likt den ordningen som fungerer i dag.

Det vil etter min mening bety at man hele tiden er på etterskudd, og at behovet for lokale forskrifter først vil melde seg når problemene med bruken oppstår eller har oppstått. Det vil da være vanskelig å stramme inn på et tidspunkt hvor mange har anskaffet seg en vannscooter i god tro om å få bruke den nesten ubegrenset, og så blir kommunen nødt til å innføre forbud av ulike grunner.

Jeg synes det er viktig å minne om at høringsrunden i denne saken gav en meget solid oppslutning om Miljøverndepartementets forslag, ikke minst fra kommunene.

Viktig er det også å se hva Sverige og Danmark har erfart, og hvilke lover våre naboland utøver i dag. Faktisk er det i begge disse landene et generelt forbud, og i Sverige må man til länsstyrelsen for å få utpekt områder for bruk av vannscooter, som igjen kommunene må gi sitt samtykke til – altså en enda strengere form enn det danskene har og nordmenn nå får.

Flere, herunder noen fylkesmenn, påpeker at den kommunale unntaksadgangen bør kobles nærmere til plan- og bygningsloven, slik at det kreves reguleringsplan før unntaksforskriftene kan gis. Kanskje er det den beste måten for å sette dette inn i et ordentlig system.

Mange har etterlyst et lovverk for bruk av vannscooter. Nå kommer det. Og forhåpentligvis vil allerede denne sommeren gi oss et svar på om lovforbudet tjener sin hensikt – nemlig å begrense bruken av vannscooter.

Øyvind Vaksdal (Frp): Det lovendringsforslaget vi i dag behandler, er etter Fremskrittspartiets syn altfor stivbeint, omfattende og byråkratisk. Vi er imidlertid enig i at bruk av vannscooter kan skape støyforurensning og være til sjenanse for badende i enkelte områder. Vi kan imidlertid ikke være med på et generelt forbud mot denne bruken.

Innenfor dagens lovverk har den enkelte kommune anledning til å begrense eller forby bruk innenfor områder der dette er ønskelig, og det er etter vår mening tilstrekkelig. Det er den enkelte kommune som vet hvor skoen trykker, og har den lokalkunnskapen som er nødvendig.

Det er med forbauselse en registrerer at de partier som i valgkamp-appeller og festtaler snakker varmt for lokaldemokratiet, nok en gang viser i praksis at det bare er tomt prat.

Etter flertallets syn skal en altså ha et generelt forbud. Likevel skal kommunene ved forskrift kunne gjøre helt eller delvis unntak fra forbudet for nærmere avgrensede områder, der bruken ikke medfører fare for ferdselen eller allmennheten eller ulempe i form av støy eller andre forstyrrelser, og heller ikke medfører fare for nevneverdig skade på dyre- og/eller plantelivet, som det heter i lovteksten. Her ønsker en altså et generelt forbud med anledning til å dispensere under helt spesielle forutsetninger.

Som et liberalistisk parti har Fremskrittspartiet det stikk motsatte utgangspunkt. Vi er generelt imot unødvendige lover, regler og byråkrati. Vi vil derfor ha en generell anledning til bruk, men mulighet for begrensn

der dette er ønskelig. Dette kan ivaretas på en utmerket måte med dagens lovverk.

Vi vil på bakgrunn av dette stemme mot de foreslåtte lovendringer.

Steinar Bastesen (TF): Vi behandler i dag på nytt en lov som etter min oppfatning griper inn i hverdagen til folk. Begrunnelsen for å foreslå et generelt forbud står å lese i første avsnitt i innstillingen:

«Det vises til at vannscootere, jetski og liknende mindre fartøy i Norge brukes til ren lystkjøring, foruten til sport og konkurranser. Det drives næringsvirksomhet ved utleie av vannscootere, uten at selve bruken av vannscootere dermed kan sies å ha noen spesiell nyttefunksjon.»

Og det forsterkes ved at:

«Allmennhetens bruk av vannscootere og liknende er begrenset til lystkjøring og sport, og har ingen nyttefunksjon utover dette.»

Er det ikke nyttig å få lov til å ha det lite grann artig og drive litt sport? Det er helt utrolig at Stortinget skal vedta at vi ikke skal kunne ha det litt artig og kjøre litt rundt om for skøy. Jeg innrømmer gjerne at det kan være et problem i Oslofjorden og i de tett befolkede strøkene som vi gjør vårt beste for å samle folk i. Det er om å gjøre å gjøre det så vanskelig å bo ute i distriktene at folk er nødt til å flytte hit. Jeg forstår at det kan være et problem her. Men jeg må ærlig talt si at nordover på Helgelandskysten og ute på øyene, der det snart ikke bor folk, der er det uendelig god plass, og det er neimen ikke noe støyproblem. Jeg tror heller ikke det er noe støyproblem innover i Saltfjorden og innover i Vefsnfjorden så vel som Ranafjorden og alle de store fjordene. Det må jo i anstendighetens navn være litt fornuft når man skal vedta et generelt forbud, hvis det var et problem – men det er jo ikke noe problem, i hvert fall ikke der jeg bor. Jeg begriper ikke at vi skal ha et generelt forbud i vårt område. Det måtte heller gå an å lage en differensiert ordning, som i Høyres forslag, at det er kommunene som skal bestemme om det skal være noe forbud eller ikke.

Vi har lovgivning som straffer folk som kjører uvettig på sjøen. Vi har lover som straffer folk hvis de kjører i fylla. Vi har lover som straffer folk på alle mulige slags måter ved uvettig kjøring både på land og sjø. Vi trenger ikke en ny lov som setter begrensning ved å få et generelt forbud i Norge. Vi må tilbake til både debatten om alkohol og promillegrensen på sjøen. Jeg vet ikke om poenget kommer godt nok fram, men det sammenlignes med å kjøre bil. Bil kjører man da på veien, men båt kjører man jo i grøfta, man kjører konstant i grøfta med en båt – hvis en skal sammenligne med en bil. Det er det som er forskjellen. Det som blir gjort her i denne salen, å sammenligne båtkjøring og bilkjøring, er jo helt hinsides. Det virker som folk ikke kommer fra Norge når de bruker slike argument. I hvert fall har de ikke vært i nærheten av hav og sjø. Atter en gang er vi i ferd med å vedta en lov som skal gjøre det vanskeligere og verre for folk. Gjorde det noe om en ungdom fikk kjøpe seg en vannscooter og fikk bruke den f.eks. i Lofoten, på Finnmarken eller hvor det

måtte være – kanskje det er en fem-seks naboer? Nå skal det altså søkes kommunen om å få lov til å kjøre den!

Jeg har et annet eksempel på en vanvittig lov som er vedtatt – unnskyld mitt uparlamentariske språkbruk. Jeg har to guttunger – de var i alle fall guttunger en gang i tiden. Vi har det slik på kysten at når de ikke vil ro, må de kjøre med påhengsmotor. Regelen var at så fort de greide å starte motoren med handmakt, fikk de lov til å kjøre med båt. Man behøver ikke å være mer enn sju-åtte år før man greier å starte en påhengsmotor, så de har kjørt med påhengsmotor siden de var i sju-åtteårsalderen.

Nå har Stortinget vedtatt at det er ulovlig for disse guttene å kjøre båt – en er tolv og en er fjorten. De er lov-brytere! Jeg er lovbyrter fordi jeg lar guttungene mine kjøre med en båt de har kjørt med i fire-fem år!

Det er slike lover man vedtar her i Stortinget. Det er helt utrolig! Det er helt uvirkelig for meg som en representant som kommer fra distriktene, å være med på denne galskapen.

Presidenten: Presidenten har lyst til å slutte seg til representanten Bastesen sin tvil med hensyn til om det er rett å kalle lover som er vedtekne i Stortinget, for vanvit-tige. Kanskje kan ein finne andre, parlamentariske uttrykk.

Fleire har ikkje bede om ordet til sak nr. 2.
(Votering, sjå side 449)

Etter at det var ringt til votering i fem minutt, sa **presidenten:** Odelstinget skal votere i sakene nr. 1 og 2.

Votering i sak nr. 1

Komiteen hadde rådd Odelstinget til å gjere slikt vedtak til

L o v
om endringer i lov 24. juni 1988 nr. 64 om
utlendingers adgang til riket og deres opphold her
(utlendingsloven)

I

I lov 24. juni 1988 nr. 64 om utlendingers adgang til riket og deres opphold her (utlendingsloven) gjøres følgende endringer:

§ 17 siste ledd skal lyde:

Asylsøker kan gis midlertidig arbeidstillatelse eller oppholdstillatelse inntil søknaden om asyl er avgjort. Asylsøker som har fått et endelig avslag som for tiden ikke iverksettes, kan etter anmodning gis midlertidig tillatelse inntil avslaget iverksettes. Kongen kan fastsette nærmere regler ved forskrift. Tillatelsen gis av Utlendingsdirektoratet, som også kan gi politiet myndighet til å gi tillatelse. Forvaltningsloven kapittel IV til VI om saksforberedelse, vedtak og klage gjelder ikke for vedtak om midlertidig tillatelse.

Presidenten: Framstegspartiet har varsla at dei går imot.

V o t e r i n g :

Tilrådinga frå komiteen vart vedteken med 58 mot 13 røyster.
(Voteringsutskrift kl. 14.08.12)

Vidare var tilrådd:

§ 21 første ledd nytt annet punktum skal lyde:

Kongen kan ved forskrift legge myndighet til å innvilge søknad om reisebevis eller utlendingspass til barn under 16 år til politiet.

§ 30 annet ledd bokstav a skal lyde:

a) når hensynet til rikets sikkerhet gjør det nødvendig, jfr. § 29 første ledd bokstav d,

§ 38a tredje ledd første punktum skal lyde:

Nemnda skal ha nemndmedlemmer oppnevnt av Kongen i statsråd etter forslag fra *Kommunal- og regionaldepartementet*, Utenriksdepartementet, Den Norske Advokatforening/Norges Juristforbund og humanitære organisasjoner.

§ 39 første ledd tredje punktum skal lyde:

Det samme gjelder vedtak om tilbakekall etter § 13 samt vedtak om utvisning av utlending som har arbeidstillatelse, oppholdstillatelse eller bosettingstillatelse, *eller nordisk borger som har hatt opphold i riket i mer enn tre måneder.*

§ 48 annet og nytt tredje ledd skal lyde:

For utlendinger tilknyttet diplomatiske eller lønte konsulære representasjoner i riket, deres ektefeller *eller samboere* og forsørgede barn bestemmer Kongen hvilke av lovens regler som skal gjelde. Kongen kan gi særlig forskrift for denne gruppen. Det samme gjelder ansatte i mellomstatlige organisasjoner, *oppdragstakere for mellomstatlige organisasjoner eller konvensjonsorganer* og personlig ansatte hos utenlandske representanter.

For utlendinger som skal ha opphold i riket i forbindelse med gjennomføring av en avtale om mellomstatlig samarbeid som Norge er bundet av, gjelder bestemmelsene om innreisekontroll, pass, visum, oppholdstillatelse og arbeidstillatelse med de unntak som følger av avtalen.

II

Loven trer i kraft fra den tid Kongen bestemmer. Kongen kan bestemme at de enkelte bestemmelsene i loven skal tre i kraft til forskjellig tid.

V o t e r i n g :

Tilrådinga frå komiteen vart samrøystes vedteken.

Presidenten: Det vert votert over overskrifta til lova og lova i det heile.

V o t e r i n g :

Overskrifta til lova og lova i det heile vart samrøystes vedteken.

Presidenten: Lovvedtaket vil verte sendt Lagtinget.

Votering i sak nr. 2

Presidenten: Under debatten har Jan Tore Sanner på vegner av Høgre sett fram eit forslag, det er teke inn i innstillinga på side 3.

Komiteen hadde rådd Odelstinget til at gjere slikt vedtak til

l o v
om endringer i lov 26. juni 1998 nr. 47 om
fritids- og småbåter

I.

I lov 26. juni 1998 nr. 47 om
fritids- og småbåter gjøres følgende endringer:

§ 31 annet punktum skal lyde:

I forskriften kan det fastsettes bestemmelser om kontroll med at førere av småbåter *oppfyller* slike krav.

V o t e r i n g :

Tilrådinga frå komiteen vart samrøystes vedteken.

Vidare var tilrådd:

Nytt kapittel 5 skal lyde:

Kapittel 5 Regler for bruk av vannscootere og liknende

§ 38 Kapitlets virkeområde

Reglene i dette kapittel omfatter bruk av vannscootere og andre liknende motordrevne mindre fartøy som er konstruert for å føre personer, og som etter alminnelig språkbruk ikke kan betegnes som båter.

Sjøfartsdirektoratet avgjør i tvilstilfeller om en type fartøy går inn under første ledd.

Presidenten: Framstegspartiet har varsla at dei går imot.

V o t e r i n g :

Tilrådinga frå komiteen vart vedteken med 62 mot 13 røyster.

(Voteringsutskrift kl. 14.09.27)

Vidare var tilrådd:

§ 39 Forbud mot bruk av fartøy som nevnt i § 38 og unntak fra forbudet

Bruk av fartøy som nevnt i § 38 er ikke tillatt.

Kommunen kan ved forskrift gjøre helt eller delvis unntak fra forbudet for nærmere avgrensede områder, der bruken ikke medfører fare for ferdselen eller allmennheten eller ulempe i form av støy eller andre forstyrrelser, og heller ikke medfører fare for nevneverdig skade på dyre- og/eller plantelivet.

Uten hinder av forbudet etter første ledd er bruk av fartøy som nevnt i § 38 tillatt i forbindelse med:

- a) politi-, rednings- og ambulansetjeneste, samt oppsyns- og tilsynstjeneste etablert med hjemmel i lov,
- b) Forsvarets øvelser, forflytninger og transporter, og
- c) marinarkeologiske og andre vitenskapelige undersøkelser.

Kongen kan ved forskrift gjøre unntak fra forbudet etter første ledd for bruk av fartøy som nevnt i § 38 til andre transportformål.

Presidenten: Her ligg det føre eit avvikande forslag frå Høgre.

Forslaget lyder:

«I lov 26. juni 1998 nr. 47 om fritids- og småbåter skal § 39 lyde:

§ 39 Forbud mot bruk av fartøy som nevnt i § 38

Kommunen kan ved forskrift helt eller delvis forby fartøy som nevnt i § 38 for hele eller avgrensede deler av kommunen.

Uten hinder fra forbudet etter første ledd er bruk av fartøy som nevnt i § 38 tillatt i forbindelse med:

- a) politi-, rednings- og ambulansetjeneste, samt oppsyns- og tilsynstjeneste etablert med hjemmel i lov,
- b) Forsvarets øvelser, forflytning og transporter, og
- c) marinarkeologiske og andre vitenskapelige undersøkelser.

Kongen kan ved forskrift gjøre unntak fra forbudet etter første ledd for bruk av fartøy som nevnt i § 38 til andre transportformål.»

Det vert først votert over forslaget, og deretter over innstillinga.

V o t e r i n g :

Forslaget frå Høgre vart med 55 mot 19 røyster ikkje vedteke.

(Voteringsutskrift kl. 14.09.57)

Presidenten: Det vert så votert over innstillinga til § 39.

Høgre og Framstegspartiet har varsla at dei går imot.

V o t e r i n g :

Tilrådinga frå komiteen vart vedteken med 53 mot 22 røyster.

(Voteringsutskrift kl. 14.10.21)

Vidare var tilrådd:

§ 40 Straff

Den som forsettlig eller uaktsomt overtrer bestemmelsen i § 39 første ledd eller bestemmelser i forskrift fastsatt med hjemmel i § 39 annet ledd eller medvirker til dette, straffes med bøter.

Presidenten: Framstegspartiet har også her varsla at dei går imot.

V o t e r i n g :

Tilrådinga frå komiteen vart vedteken med 59 mot 13 røyster.

(Voteringsutskrift kl. 14.10.44)

Vidare var tilrådd:

Nåværende kapittel 5 blir nytt kapittel 6.

Nåværende §§ 38, 39 og 40 blir nye §§ 41, 42 og 43

II.

Denne lov trer i kraft fra den tid Kongen bestemmer.

V o t e r i n g :

Tilrådinga frå komiteen vart samrøystes vedteken.

Presidenten: Det vert votert over overskrifta til lova og lova i det heile.

Presidenten har forstått det slik at Framstegspartiet vil røyste imot.

V o t e r i n g :

Overskrifta til lova og lova i det heile vart vedteken med 54 mot 14 røyster.

P(Voteringsutskrift kl. 14.11.30)

Presidenten: Lovvedtaket vil verte sendt Lagtinget.

S a k n r . 3

Referat

1. (89) Lov om endringer i lov 24. februar 1995 nr. 11 om lotterier m.v. (Ot.prp. nr. 49 (1999-2000))

Samr.: Vert send justiskomiteen.

2. (90) Lov om oppheving av lov 3. juni 1938 nr. 3 om smittsomme sykdommer på bier og lov om endring i lov 8. juni 1962 nr. 4 om tiltak mot dyresjukdommer (husdyrloven) (Ot.prp. nr. 48 (1999-2000))

Samr.: Vert send næringskomiteen.

Møtet slutt kl. 14.15.
